

”Endast en tredjedel af lotten får upptagas af samma växtart.”

Så lyder § 2 i Edert kontrakt med Föreningen Koloniträdgårdar i Stockholm.

Denna bestämmelse har i Edert eget intresse det välförstådda syftemål att genom odling af ett flertal sorter befrämja allmänna kännedom om och användning af trädgårdsodlingens näringsrika och prydliga växter.

Detta synes af Eder ej blifvit beaktadt, då större del än en tredjedel af Eder lott upptagits af potatis, hvilket förhållande äfven af årets prisnämnd blifvit påpekat.

Styrelsen vill härmed till Eder ställa en enträgen uppmaning, att Ni verkligen söker fullgöra ofvannämnda kontraktsbestämmelse; i motsatt fall kommer styrelsen att nödgas uppsäga Eder lott för att kunna öfverlåta densamma till för trädgårdsodling mera intresserad.

Stockholm i mars 1914.

För Föreningen Koloniträdgårdar i Stockholm:

ANNA LINDHAGEN,
ordförande.

SIGRID HÅRD AF SEGERSTAD,
sekreterare.

ANNA ÅBERGSSON,
kassaförvaltare.

ELLEN ÖSTBERG.

ENOCH CEDERPALM.

Fröken A. Lindhagen!
Stockholm.

"Endast en tredjedel af lotten får upptagas
af samma växtart."

24 lyder § 2 i Eberts kontrakt med Föreningen Kolonistvärdar i Stock-

Med undvinn af Ent bref och Ultimatum

till mig af den 31. sta mars får jag säga följande:
jag har tydligen från första början missförstått Er
mening med Koloniverksamheten. Pi jag har alltid tänkt
som så att då vi kolonister samt o synnerligen äro fattiga
arbetare så behöfva vi först o främst odla något för munnen
och magen, något grönt, färskt och gadt för sammanen, och
något att lägga i källaren för vinterbehof, och i sista rummet
blommor. Vi deremot tycks vilja att vi nästan uteslutande
skall odla blommor och lyxväxter, allen vi som bo så långt ifrån
platsen; hvad ha vi för nytta af att folk går och tittar på
våra blommor om söndagarna och tycker: "o så vackert! o
så vackert!" & Eller hvad har vi självt för glädje af det
om något tiotal år, då Årstavikens strand är förvandlad till
lastageplats och odtt hvad vi gjorde der borta är spolieradt?
En annan sak vore ju om jag hade en stuga på landet der jag
kunde bo, och jord omkring ett bruk. Då skulle jag nog
visa att jag kunde odla blommor.

Vi tyes förakta potatisen. Men potatisen är fattigt
folks förnämligaste näringsmedel i detta land. jag är en
den torftiga landskojans son jag. jag fick som barn
oftast hungra. Det kunde hända ibland att då jag
letade i mors gamla skänk, och hittade några kalla

Potatisar och ett tillhufvud, jag
hoppade och svor i glädje öfver
att ända finna något ätbart.
Ni är en stor Professors dotter
Ni. Har aldrig pröfvat på huru
de verkligt fattiga ha det. Och kon-
derför naturligtvis heller aldrig,
aldrig rätt förstå oss. Men det
säger jag som min fasta tro att
en sådan glädje som den jag och mina
stockars syskon kände då vi om
sommarna såga den första spåda
potatisbrodden spira upp i våra
föräldrars täppa, den brodden som för
oss betydde näringsmedlet, lifvet,
en sådan glädje kände aldrig Ni
då man sätte framför Er de fina prun-
kande blommanorna, som för Er betyd-
de endast nöjet.

På den ideella sidan af saken,
som Ni såd Rousseauanskt vackert
öfval & skrift framhåller vara den förnämligaste

-sta. Det är för arbetarnes vederkväicket
de, nöje & träfnad som företaget är till.
Arbetaren skall, äfven han, få njuta
litet af det upplyftande, inspirerande
och storartade derute i naturens sköte.
Ja, jag förtas ser Ni. Och mitt hjerta
är också i fullständig samklang harmoni
med detta mitt förstånd, men - hvarför
inte förena det nogtliga med nöjsamma
då det går så bra som här? Jös mig, ser
Ni, är det blommande potatistandet, det
bålgande sådesfältet lika estetiskt,
lika hänförande, lika förundransvärdt
som den varierande blomstersängen,
utom ett räkna med det materiella
värde som de föra ha och som den rednare
saknar.

Men för att vara tillfredställd måste
man väl hafva litet handlingsfrihet också.
Men den är ju alldeles kringskuren med
dessa edra strängt minutiosa kontrakt.
Ni få ju snart inte företaga oss något

På fri hand för dessa Edra, för hvarje är
nyordigerade och tillökade kontrakts
skull! Men då är det ju heller inte
länge vår karaktär, vårt kynne, vårt
ingenima som kommer till synes i arbetet,
utan det är Edert. Vi äro endast Edra
drängar helt sätt & slätt. Och att den som
hvir ut ett jordområde ska bestämma
hvad arrendatorn ska så & plantera, det
är väl en princip som ingen, vid när-
mare eftersinnande, kan fasthålla.

Och angående mitt intresse för arbetet
så lämnar jag nu från mig jorden: ett
helt annat skick än då jag tog mot den.
Jag har plockat bort flera lars sniarten.
Jag har vältat bort flera stora stenar
på 100-tals Rils stycken. Jag har låtit köra
dit omkring en 30 lars matjord. Jag gick
sjelf och bar gödset i säckar på ryggen
de första åren. (Det är ingen trädgårds-
jord" der i backarna minsann, och det
fordras århundradens kultivering för att

fö den till det). Och jag tror inte det finns
någon annan som tagit de skördar ur
sin jordlott som jag, ty konsten att
sköta jorden, och att odla de växter
som trivs på den, den kan jag. Den be-
höfver jag inte vidare lära. Pant är
ju visserligen att jag under de par ned-
vaste åren föresunnat något, bevo-
-ende på sooglige omständigheter som
här inte är skäl att vidröra, men
då jag i alla fall för hvad jag gjorde
inte skördar annan tack än anmärk-
ningar och hot om uppsägning så
lämnar jag härmed genast jordbiten
till Est forfogande.

Stockholm den 15/4 1914.

Gottfrid Gjunglöf

Torkel-Knutströmsgatan, 35